

finančni odsek je sprejel z vsemi proti Žičkarjevemu glasu predlog deželne odbora za ustanovitev te nove ponemčevalnice na deželne stroške.

Seja dne 17. in 18. aprila.

Proti predlogu deželne odbora, naj se pobirajo deželne doklade do konca leta 1903, se je oglasil k besedi v zbornici 17. aprila poslanec Žičkar, kateri je v imenu Slovencev izjavil, da ne morejo glasovati za ta predlog. Govor prinašamo na prvem mestu. Proti so glasovali Slovenci, konservativci; bauernbundlerji so se zdržali glasovanja.

Dne 18. aprila je bila na vrsti razprava o ustanovitvi nemškega ženskega učiteljskega v Mariboru na deželne stroške. Proti predlogu sta govorila Žičkar in dr. Hrašovec, seve brezuspešno. V deželni odbor je izvoljen Robič s pomočjo Rokitsanjske skupine. Konservativci Holzer je prejel osem glasov. Iz cele zbornice je izvoljen poslanec Stallner.

Politični ogled.

Slovensko učiteljske za Spodnji Štajer. Na Spodnještajerskem je samo okoli 40 nemških šol, nad 250 je pa takih šol, v katere hodijo slovenski otroci in na katerih poučujejo slovenski učitelji in učiteljice. Slovenskega učiteljstva na Spod. Štajerskem je nad 500, učiteljstva na nemških šolah pa okoli 100. Za izobrazbo spodnještajerskega učiteljstva imamo v Mariboru sedaj tri učiteljske, eno moško, eno žensko in še eno žensko, ravnokar od deželne zbornice ustanovljeno učiteljske. A vsa ta tri učiteljske so nemška in tudi naši učitelji za slovenske šole se morajo na nemških učiteljskih izobraževati. Naj ne zameri učiteljstvo te priporočbe, a ta izobrazba na nemških šolah za slovenske šole je ravno tako nespametna, kakor če bi se moral kdo pri čevljarju učiti krojaštva. Ko se je sedaj v deželnem zboru razpravljalo o ustanovitvi še tretjega nemškega učiteljskega v Mariboru, morali bi naši poslanci glasno zahtevati slovensko moško in žensko učiteljske. Žal, da so to ugodno priliko zopet pustili neizrabljeno.

Katol.-narodna stranka na Kranjskem je imela zadnje nedelje tri shode: v Ljubljani, v Stari Loki in v Dobropoljah. V Ljubljani je govoril dr. Šusteršič, v Stari Loki dr. Evgen Lampe, v Dobropoljah gg. Jaklič in dr. Schweitzer. Dr. Šusteršič je omenjal tudi volitve v mestni zastop ljubljanski, ki se ravno sedaj vrše, ter je, oziraje se na volilni oklic liberalne stranke za te volitve rekel: »Trobojni prapor slovenski« pravi liberalni volilni oklic, da drži kvišku liberalna slovenska stranka. Zveže se z Nemci in potem pravi, da drži kvišku trobojni prapor slovenski. Dežmanove grablje drži kvišku! (Viharna veselost)

ostala popolnoma skrivna. Pa motili so se. Izvošček podal se je še namreč isto noč v uredniško pisarno nekega mestnega lista ter je razložil z navadnim pretiravanjem, da je gospod uradnik na trgu padel, si dvakrat nogo prelomil, in da so ga nezvestnega pripeljali domov.

Urednik je brzojavil nezgodo znanega in priljubljenega gospoda v Bologno in druga večja mesta, in preden je ta prespal svojo vinsko omotico, bil je njegov dvojni prelom noge znan že daleč na okrog.

Proti 9. uri le še se je vzbudil. Glava ga je bolela neznosno. Ko mu je pa postrešček naznanil njegovo nezgodo in ko je zagledal svojo nogo v obvezi, začela ga je naenkrat boleti tudi obvezana noga; stokal je in vzdihoval in preklinjal strast pijančevanja.

»Za Boga, ne gibljite se«, roti ga sluga, »šestdeset dni morate ležati popolnoma mirno. Zdravnik je vso odgovornost zvrnil na mene. Proti poldnevu bo pa sam zopet pogledal k vam!

Zmaga Hrvatov na Reki. V sredo so se vršile na Reki dopolnilne volitve za mestni zastop. Pri teh volitvah sta zmagala hrvatska kandidata dr. Erazem Barčić in Anton Valužnik, proti dvema italijanskima kandidatoma. To je jako veselo znamenje, da so se reški Hrvatje začeli gibati. Reka je sicer hrvaško mesto, a madjarski zistem vzgojil je s terorizmom in z demoralizacijo na Reki toliko renegatov, ter gladil Italijanom tako izdatno pot, da smatrajo italijanski privandanci mesto Reko popolnoma za italijansko, kar pa ni in ne bode nikdar, ako se bodo znali reški Hrvatje dobro organizirati.

Dveletna vojaška služba se bode baje na Avstrijskem upeljala. Vojni minister je že izdelal dotično postavbo z odobrenjem cesarjevim. V vojnem ministrstvu pa izdelujejo načrte za izvršitev postavbe.

Dopisi.

Pesniška dolina nad peklom. Minila je huda zima in prišla je vesela spomlad. Zgodnje ptice-selike začele so zapuščati tople kraje ter se vračati nazaj v svojo domovino. Med prvimi selikami sem priletel jaz nazaj v svoj priljubljeni kraj, v Pesniško dolino, kjer se pasem najraje na travnikih ob Školbrovem mlinu, kjer se še večkrat nazobljem rumene pšenice ter stražim, da nobena »korondiča« ne prestopi brvi čez Pesnico, temveč vsako pohrustam. Iz početka mi je bilo posebno dobro. Ko pa so te p... »korondiče« sprevidele nevarnost, začele so se me na daleč okrog izogibati in sedaj že ne gre blizu brvi nobena več.

Ker sem se že zelene travice naveličal, kobilic pa še ni in je še voda premrzla, da bi ribice lovil, zletim večkrat čez razne vasi na lov nad »korondiče«, kateri se mi skoro vedno dobro obnese.

Ko zletim nekega dne zopet na lov, imel sem posebno srečo; letal sem namreč čez Destence, Svetince in Ločič ter naložil toliko »korondiče«, da sem se jih do sitedga nazobal. Vrh tega sem jih še veliko napregel na vajeti ter jih gnal v svoje zakotje, da bi si jih za poboljšek privoščil. Ko gremo tako člip, člap za Pesnico proti mlinu, gledal je mlinar izza vogla to komedijo ter se držal za trebuh, da ne bi mu smeha počil. Pa ni se mu poljubilo dolgo smejati se, kajti »korondiči« se ga prestrašijo, potrgajo vajeti ter se jih nekaj s tako silo zaleti v vodo in skoz žleb, da kolo polomijo; nekaj jih pa uide v mlin ter se skrije v moki, katera se je potem spridila.

Radoveden, kako bo mlinar »korondiče« izganjal iz mlina, postavim se pred mlin, da bi mi nobena ne ušla. Pa mlinar je pograbil dolgi kol ter tekel za menoj, da sem komaj ob pravem času ušel. Znositi se je hotel nad menoj, ker sem mu to zalego pripeljal.

»Kaka sreča je«, tolažil se je sam sebe uradnik, »da je bil slučajno tudi zdravnik v naši družbi. Kdo ve, kaj bi bilo drugače z menoj!«

Tako je ležal v svoji postelji mirno in trdno kakor klada do poldne.

Med tem pa so dohajala od daleč brzojavna vprašanja po njegovem stanju, in pol Ankone prašalo je osebo v njegovi hiši, kako mu kaj gre, in dopoldne je dobil nad sto sožalnih pisem. Konečno so prišli tudi njegovi tovariši od prejšnjega večera k njemu.

Zdravnik je oprezno odstranil obvezo. »Madonna!« je zaklical. »To je čudež! Noga je popolnoma ozdravela. Kaj takega se zamore zgoditi le prvega aprila.«

Domnevani bolnik je najprvo jeze besnel, pa kmalo se je potolažil z zavestjo, da je noga zdrava. Ukrenil je najpametnejšo, kar je v tem slučaju zamogel. Smejal se je čez izvrstno šalo — in cela Ankona se je smejala z njim.

Nekega dne se napotim na lov nad »korondiče« v Livajnce. Pri prvi hiši so mi posebno lepo dišali, pa bal sem se psa, ki je pred durmi pripet ležal. »A tukaj ne bo nič«, sem si mislil. »Servus!« Odidem dalje ter korakam štip, štip mimo lesene kočice. Kar mi vdari poseben duh v nos. Pogledam skozi okno in kar sline so se mi začele cediti. Pri mizi je sedel mlad gospodar ter imel pred seboj mastno »korondičo«. Pazil sem, kako bi mu jo mogel ukrasti, pa kaj vidim. Gospodar jo je začel božati ter jo od kraja kos za kosom pogoltnil. Veselil sem se že, da bode vsaj drob skozi okno vrgel; pa ta mu je šel najbolj v slast. Posebno hlastno je požiral kosce črnih sukenj, kakor bi bile posebne sladčice ter si je menda z njim tolažil hud kašelj. Ostalo mu ni nič, še kremplje in rep je hlastno pohrustal. Radoveden sem, kaj bi gospod iz njegove rodbine rekli, ko bi znali, da ta tako hlastno zavziva »korondiče«. Ker tukaj ni bilo nič zame, sem si jih tem več privoščil pri prvi hiši na desno, kjer sem smuknil skozi odprto okno, ker ravno domačih ni bilo doma. Nekega petka popoldan pa se podam jih iskat čez Vrajnsko in Sračjo; pa nisem mogel nobene najti. Ko me je že hud glad stiskal, zaslišim po veliki cesti močno kvakanje. Hitro vzletim proti Rogozničnemu mostu ter se vsedem v sredino »korondiče«, ki so bile napotene proti Sv. Urbanu, in jih začnem zobati, kakor kakšno koruzo. »Korondiče« zaženejo grozen krik, jaz pa kar naprej opravljam svoje delo. Nisem se še dosti nazobal, ko pridirja jih branit s svojo dvocevko »Urbanski starček« in hitro jo pobrišem čez Vintarovec ter sem se že tamkaj mastil s »korondičo«, ko je še »Urbanski starček« streljal proti Potrčevemu mlinu, misleč, da sem tjekaj pobegnil, videti pa razločno ni mogel, ker je svoj »rešpetljin« doma pozabil.

Ko se vračam zvečer v svoj brlog čez Janežovski vrh, zaslišim v grabi se milo jokajočo »korondičo«. Jokala se je pred vrati nekega gospoda, h kateremu jo je poslal »Urbanski starček«, da bi mu naznanila, kako lepo zna on pisati. Pa ta povsod priljubljeni gospod jo je vrgel iz hiše ter rekel, da takih neumnih živali v svoji pošteni hiši ne mara. Prišla mi je ravno prav za južino, da sem ložje letel v svoje zaljubljeno ležišče. Če Vam bo, gospod urednik, po volji, bom Vam drugič več poročal o svojem lovu, posebno sedaj, ko bom imel »cepikl«, da se bom na njem vozil in pa »toplišni gver«, da jih bom streljal.

Šmarje pri Jelšah. Marsikateri dopis je že prišel cenjenim čitateljem tega lista v roke iz našega kraja. Zanimamo se posebno mi Šmarčani in z veseljem pričakujemo vsako številko našega »Gospodarja«, ker nam večkrat poroča o našem javnem življenju. Čitamo ga pridno, se izobražujemo, povdarjamo pa obenem, da tudi mi napredujemo. Res je, da smo v prejšnjih letih politično spali, se za narodno stvar malo brigali in storili, nas je pa le eden krepko dregnil, da smo se zbudili, in da se sedaj zavedamo svojih dolžnosti v krščansko narodnem delu, in to je bil naš delavni za dobro vneti č. g. kaplan Josip Krohne. Njemu gre zasluga. Hvaležni smo mu, da nam je ustanovil naše vrlo slovensko katoliško politično in izobraževalno društvo, kateremu je bil predsednik. Da nam je bilo društvo potrebno, spričuje izkušnja. Ali žalibog, naše veselje se je kaj hitro spremenilo. V sredi započete delo nam Božja previdnost vzame najboljšo moč, naše društvo zgubi svojega voditelja. Dolžnost ga kliče v drugi kraj in sicer v Vojnik. Častitamo vam Vojničani! Nam sedaj ne ostane drugo kakor, da se vam č. gospod predsednik najodličneje javno zahvalimo za vašo skrb in naporno delo v prid našemu društvu. Tolažimo se in upamo, da nam Bog pošlje zopet takega vstrajnega voditelja, kakor ste bili vi. Ako ravno se ločimo, naša srca vendar ostanejo z vami združena. Naše društvo bo stalo, kakor stojimo mi, delovalo bode še krepkeje za-

naprej v povzdigo našega blaga. Vam pa č. g. Krohne, kakor smo vas najraje nazivali, še enkrat srčno: Bog plačaj! Na zdar! — »Slovensko katoliško polit. in izobraževalno društvo v Šmarju pri Jelsah.«

Št. Ilj pod Turjakom. Prav je mislil mlekar, ki je v zadnjem »Slov. Gospod.« trdil, da oni, ki dobivajo »Štajerca«, niso sami njegovi naročniki. Pravijo, da ne dobivajo redno vsake številke »Štajerca«, ravno zato ne, ker ga niso sami naročili. Kmetje, če je temu res, ali nimate toliko poguma, da bi šli k onemu človeku, ki se je moral pri sodnji zagovarjati zavoljo tega, ker je Slovence imenoval pse, pa bi mu odločno povedali, da si ne daste svojih imen onečevati s tem, da bi bila znana »Štajercu«? — V mlekarji se res lahko mnogo zve, — mimogrede z veseljem naznanjamo, da naša mlekarna dobro napreduje — in zlobni jeziki trdijo, da je nekje v Št. Lenartu druga tovarna za »Štajerca«, od koder potem roma celo v Komisijo. Tiste, ki ga, čeravno prisiljeni, dobivajo, hočemo posvariti med štirimi očmi. Če se pa ne bodejo poboljšali, jih bomo tudi razglasili svetu. Ne moremo namreč trpeti, da bi se v krajih, v katerih od nekdaj prebivajo Slovenci — Velka Kapa še niti nemškega imena nima — šopiril izdajalec Slovenstva, — »Štajerc«.

Mlekar II.

Iz Žiž. Občinski odbor žiške občine izjavlja tem potom, da so vse govorice o različnih neredih v občinskih računih bivšega našega župana g. Iv. Gosak-a popolnoma neutemeljene in lažnjive, kar se je pri uradni reviziji vseh uradnih aktov skozi celih dvajset let njegovega vrliga županovanja dokazalo. Umevna je torej naša želja, da se nesramno govorčenje zalež čast moža, ki je v vestnem, napornem delu za blagor občine osivel, končno preneha v našem okraju in da se upošteva edino resnično dejstvo, koje se je danes dne 15. t. m. oblastveno konstatovalo. Lastnoročni podpisi odbornikov: Fr. Zugmat, Martin Cimerman, odb. Janez Ulčnik svetov., Josip Kalšek svetov., Grobelsek Luka, Ludvik Verhovnik, Ignac Pahole, Anton Ribič, Jurij Gosak, Martin Kline.

Iz Savinjske doline. Menda mi bode oprostili, gospod urednik, če vam par vrstic omenim z mojega pota. Moj stan mi namreč nalaga, da moram večkrat potovati iz kraja v kraj. Zato jo tudi pred štirinajstimi dnevi primaham doli od Mozirja, proti prijaznemu trgu Braslovče. Na tem potu doidem nekega dečka ali že bolj mladeniča, imel je menda kakih sedemnajst let. Ko stopim z njim v pogovor, sem kmalu spoznal, da je precej zavečen, zato se začne med nama prav živahen pogovor. Pravil mi je, da so imeli tam sv. misijon, katerega so se župljani prav pridno udeleževali. Vprašam ga, ali kaj čita, pa mi je rekel, da je njegov oče v bralnem društvu, in da tam tudi on dobi vse, da lahko čita časnike in knjige.

Vprašam ga tudi, če ima »Štajerc« tukaj kaj svojih pristašev, pa mi je rekel, da je precej iztrebljen, a da nekaj ga pa vendar še zahaja k nam. Veste, gospod urednik, za tega kljukca se jaz precej brigam, pa ne za njegov obstanek, ampak za njegov pogin, ker odkar je enega mojega prijatelja tako napravil, da ni več meni vdan, in skoraj malo na pameti občuti, od tedaj, koder grem, pravim ljudem, da naj zatirajo to ptujsko golazen. Tudi temu svojemu popotniku sem to rekel, pa mi je pravil, da je njegovega očeta sosed vprašal, kakšen list bi si naročil, (ker mislil si je namreč naročiti enega po novem letu). Moj oče so mu našteali več takšnih časnikov, kakoršne imamo v bralnem društvu; on pravi: Kakšen je neki »Štajerc«? Oče so mu rekli, ali bi te ne bilo sram, biti med onimi, ki ga berejo? Kedo ga pa bere, pravi. In oče mu jih naštejejo. On pa pravi: No če ima pa povsod takšne naročnike, potem mu pa ni treba biti ponosnim na

nje. Tudi mi je pravil, da doli v eni vasi ga je nekdo brezplačno dobival, pa mu je gospodar rekel, da če ne zapusti »Štajerca«, naj zapusti pa njegovo hišo. Mislil sem si, vsa čast takim zavednim ljudem. Govorila sva še več o tem in onem, pa bojim se, da bi se vi gospod urednik naveličali poslušati. Če vam bo všeč slišati, kar izvem po svojem potovanju, vam prihodnjič še pišem kaj. Do tedaj ostanite zdravi!

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Imenovanje. Deželnosodni svetnik dr. Franc Vovšek je imenovan višjim dežel. sodnim svetnikom. — Državni pravdnik dr. Aug. Nemanč je imenovan drž. pravdnikom v 6. činovn. redu za Celovec. — Sodnijskim pristavom sta imenovana avskultant g. Jožef Zdolšek v Gornjigrad in g. dr. Anton Mulej v Šmarje pri Jelsah.

Osebnosti. Prestavljeni so: sodnijski pristav g. dr. Franc Mohorič iz Gornjegograda v Ormož. Mesto sodnijskega pristava v Št. Lenartu v Sl. gor. je podeljeno sodn. pristavu g. Romanu Trstenjak.

Iz šole. Deželni šolski svet v Gradcu je dne 26. sušca t. l. imenoval g. Alberta Lasbaha definitivnim nadučiteljem pri Svetinjah. S tem imenovanjem se je svetinski šoli podelila izvrstna mlada učiteljska moč.

Mariborske novice. V sredo 15. t. m. so bili obsojeni od tukajšnje sodnje zavoljo prestopka zakona za živila trgovec Andrej Mayer na 10 kron globe, trgovki z moko Ana Zuderman in Neža Mauritsch vsaka na 5 kron. Komisija za preiskovanje živil je našla, da imajo primešano ajdiski moki riževo moko. — V sredo 15. t. m. sta ušla konja fижakerja Novakovskija v Radvanju ter divjala v Maribor, kjer sta v Franc Jožefovi ulici na dvorišču hiše g. Rupnika obtičala. — Minoli četrtek dopoldne je bila ukradena soprogi sodnijskega sluga Neži Pliberšek iz žepa mošnja z denarjem. — Železniški uslužbenec Jurij Tarkus se je obesil v gozdu blizu Lembaha. — V Betnavskem gozdu se je pa obesil narednik 26. deželnobrambnega polka v Mariboru Franc Kraner. — Hlapca Jožefa Obrana, ki se je v nedeljo zvečer z vojaki skregal, je zabodel eden vojakov z bajonetom. Nato so vojaki zbežali. — V torek popoldne so zdivjali konji, vpreženi v težek voz ter so dirjali po tržaški ulici proti dravskemu mostu. Pri tem se je voz prevrgel ter močno poškodoval 19letno Marijo Rebernak iz koroške ulice. Deklico so prepeljali v bolnišnico, kjer pa dvomijo, da bi ozdravela. Voznik se ni poškodoval, ker je pravočasno skočil raz voza.

Nov koroški kolodvor bodo zdaj le postavili, ker je stari mnogo premajhen. Predložene načrte je železniško ministerstvo sprejelo.

Vrtnarski in zelenjadorejski tečaj se bode vršil na deželni sadjarski in vinarski šoli v Mariboru od 11. do 13. majnika t. l. Prošnje so vpslali do 5. majnika ravnateljstvu šole. Natančneje je razvidno iz razglašane med inserati.

Iz pošte. V delokrogu poštnega ravnateljstva v Gradcu je razpisanih več služb uradnih slug. Kavcije je vložiti 400 kron. Prošnje se pošljejo na pošto ravnateljstvo v Gradcu. — Da bodo poštne razmere za Sv. Peter pri Mariboru odslej boljše, bode od 1. maja t. l. poštni sel vsak dan imel obhodi Malečnik in kraj Sv. Peter, Celestrin, Tepsavo, Metavo, Nebovo, Hrenco in Vodole. Tudi se bode v vsaki teh občin nastavil poštni nabiralnik, izvzemši v Celestrinu in Hrenci.

Umrl je dne 8. aprila pri usmiljenih bratih v Gradcu g. Janko Vrabl, bivši učitelj pri Sv. Martinu na Pohorju. Blag mu spomin! — V Pišecah je umrla vsled opeklin Ana

Verstovšek, stara 18 mesecev. Opekla se je pri peči. — 30. marca t. l. je umrl v Gradcu v bolnišnici spreviden s sv. zakramenti za umirajoče 33 letni Vincenc Munda, bivši posestnik v Rakovcih pri Sv. Tomažu blizu Ormoža. Zapustil je ženo in 4 otroke. Huda bolezen želodcev rak ga je prisilila iti iskat zdravja. Bodi mu lahka tuja zemlja!

Spomladanski mraz v vinogradih. Kakor lansko leto, namerava mariborska podružnica kmetijske družbe tudi letos začeti v obrambo mraza s kajenjem. Ustanovili se bodo za posamezne okraje posebni odbori, ki bodo skrbeli za kajenje. Na sadjarski in vinarski šoli v Mariboru se bode opazovalo vreme. Ako se bode v jutro mraza nadejati, slišal se bode ob pol 8 v predvečer 1 strel, ako je pa mraz za gotovo, oddala se bode ob isti uri dva strela. Znamenje za zanetenje se bode oddalo zgodaj zjutraj s tremi strelji. Kajenje se ustavi po solnčnem vzhodu.

Najvišje potrjenje. Cesar je potrdil postavo, da se uravna Pesnica od železničnega prehoda pri Moškajncih pa do izliva v Dravo.

Občinske volitve v Kamci so se vršile 16. aprila t. l. V celem odboru ni ne enega kmeta. Med odborniki so tudi dr. H. Lorber, odvetnik v Mariboru, J. Grubitsch, trgovec v Mariboru, Franc Schoschtaritsch, gostilničar v Mariboru, Ad. Reichmeyer v Mariboru, Jožef Martinc, trgovec v Mariboru, vitez Zergollern, oberstlajtnant v p. in Aleks. Starkel, trgovec v Mariboru. Kamčani! ali ni med vami za odbornike sposobnih ljudi, katere bi bili izvolili? Izključno slovenska občina ima skoro same Nemce ali posilince iz mesta v odboru. Tužna nam majka!

V Št. Lenartu v Slov. gor. je bilo pri naboru 275 mladeničev; 103 so obdržali.

Izid naborov v političnem okraju Brežice. Sevnica od 160 zavezancev 62 ostalo; Kozje od 283 zavezancev ostalo 92; Brežice od 325 zavezancev ostalo 111. Skupaj je od 768 zavezancev ostalo 265, torej 34 odstotkov. V celem političnem okraju je izostalo od nabora 178 zavezancev.

Iz Slovenskih goric sodnijsk. okraja šentlenartskega se mnogo ljudi pritožuje, da dobivajo od sodnijskega urada samo nemške dopise, nemška povabila, nemška plačilna povelja, sploh vse reči nemški. Kam smo pa prišli prav za prav? Mi, ubogi posestniki-trpini zahtevamo od naših poslancev, da osvetlijo to dejstvo na primernem kraju in nam pripomorejo, da bomo spet dobivali vse reči v slovenskem jeziku, kakor smo jih pred dvema letoma sprejemali.

Nove vžigalice družbe sv. Cirila in Metoda so ravnokar izšle. Škatljice so veliko ličnejše od prejšnjih in tudi šibice so veliko boljše.

Nagrado za rešitev življenja je dobil učenec Dominik Irgolič v Ščavniški dolini v znesku 52 K 50 v, ker je potegnil dne 7. febr. t. l. svojega součenca Franca Javšovec iz vode.

Pri velikonočnem streljanju se je tudi ponesrečil dne 12. t. m. Janez Festin, viničar v Gornjem Hlapju pri Sv. Jakobu v Slov. goricah.

Nesrečna smrt. V četrtek 16. aprila je padel raz pečin nad Št. Vidom na Planini nad 40 let stari Blaž Zibret, edina podpora svoje okoli 80 let stare matere vdove, oslepele in do cela uboge. Našli so ga mrtvega.

Zgubila je v Ptuj šivilja Julijana Rašl iz Janžove mošnje z vsebino 80 K.

Stekel pes je vgriznil otroka posestnika in notarskega uradnika Knehtl pri Sv. Urbanu pri Ptuj. Psa so takoj ubili. Otrok je v Pasteurjevi bolnišnici na Dunaju.

Utonil je 5 leten otrok zakonskih Mlakar v Kicari dne 12. apr. Padel je v mlako blizu hiše in čeravno so ga takoj izvlekli, je bil vendar že mrtev.

Iz Žiž nam pišejo: Na knez Windischgraetzovi pristavi se je začelo v tem tednu cepljenje trt na suho. Ker je že tudi v tu-